

ת"פ 12114/10/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 12114-10-18 מדינת ישראל נ' פלוני 6 ספטמבר 2022
לפני כבוד השופטת אילה אורן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות ההליכים

1. נגד הנאשם הוגש ביום 7.10.2018 כתב אישום (המקורי) שייחס לו שלושה אישומים בגין עבירות כלפי אשתו לשעבר הגב' נ.ע (להלן: "המתלוננת"). הנאשם כפר במיוחס לו, ובמועדים 15.11.2021, 8.12.2021, 13.2.2022 ו- 27.6.2022 נשמעה פרשת התביעה. לאחר שמיעת טענות ההגנה ובהמשך להערות בית המשפט הגישה המאשימה, בהסכמת ההגנה, כתב אישום מתוקן ממנו נמחקו האישום הראשון והשלישי, ולפיכך נותר אישום יחיד בו הואשם הנאשם. ביום 21.7.2022 נשמעה פרשת ההגנה והצדדים סיכמו טענותיהם בעל פה.

כתב האישום המתוקן

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה בתמצית כי ביום 3.7.2018 בשעות הערב הגיעה המתלוננת, אשת הנאשם דאז, יחד עם הבנות ע.ע וס.ע (להלן בהתאמה: "ע", "ס" וביחד "הבנות") לביתם בכפר קאסם, שם שהה הנאשם שגידף אותן וצעק עליהן לעזוב את הבית.
3. במהלך חודש הרמדאן בשנת 2018, במועד שאינו ידוע למאשימה, תקף הנאשם את המתלוננת בביתם בכך שהטיח את ראשה בקיר בחדר השינה והיא נפלה ארצה. המתלוננת ברחה לסלון והנאשם הלך בעקבותיה, אחז בה ומשך אותה מחוץ לבית כשהיא בלבוש מינימאלי וללא כיסוי ראש. במעשים אלו הואשם הנאשם בתקיפה סתם כלפי בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

תמצית טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה עוה"ד אורית מנצ'קובסקי, טענה כי התביעה עמדה בנטל הראיה והוכיחה את עובדות כתב האישום המתוקן, ולפיכך עתרה להרשיע את הנאשם במיוחס בו. נטען שיש ליתן אמון במתלוננת, על אף קשיי השפה שעלו במהלך עדותה והגם שנמחקו בהסכמה אישומים 1 ו-3 מכתב האישום, שכן הדבר לא נבע מחוסר מהימנותה, אלא ההיפך, משום שהתעקשה ביושרה שהאירועים לא התרחשו כמתואר בכתב האישום.
5. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי במהלך עדות המתלוננת עלו אירועים נוספים בגינם לא הואשם הנאשם לנוכח העובדה שלא ניתנה לו אפשרות סבירה להתגונן. ובנוגע לאירוע מושא כתב האישום המתוקן, נטען כי אף שמדובר בעדות כבושה יש ליתן לה משקל מלא היות שהמתלוננת סיפקה הסבר מניח את הדעת מדוע לא התלוננה בזמן אמת, ובהקשר זה הפנתה לתמיכה בטענתה לע"פ 9882/17 פלוני נ' מדינת ישראל (16.4.2019).
6. ב"כ הנאשם עוה"ד מירי כהן, טענה שאין לתת אמון במתלוננת היות שהגישה את התלונה מחמת כעסה הרב על הנאשם, ובמטרה שיהא בכך לסייע לה בהליך הגירושים, ובפרט בשים לב לאמירות המתלוננת בחקירתה במשטרה שרצתה שהמשטרה תוציא את הנאשם מהבית.
7. עוד טענה ב"כ הנאשם שלא ניתן לבסס על עדות המתלוננת ממצאי עובדה, משום שעדותה כבושה, לא הייתה סדורה אלא מבולבלת ומלאת סתירות מהותיות, עליהן עמדה בפירוט. בהקשר זה נטען כי אין לייחס את הסתירות בעדויות המתלוננת לקשיי שפה אלא לחוסר מהימנותה, וזאת לנוכח עדות החוקרים שלא הבחינו בקשיי שפה.
8. ב"כ הנאשם הפנתה לכך שהעדה ע', בתו של הנאשם, הוכרזה על ידי התביעה כ"עדה עוינת" וביקשה להעדיף את עדותה בבית המשפט, לעומת הודעותיה במשטרה. נטען כי מתוך עדותה נלמד שדבריה של ע' במשטרה נאמרו לבקשת אמה, והתלונה הוגשה בשכנוע אחיה של המתלוננת ובמטרה ל"חנך" את הנאשם.
9. בנוגע לעדות הנאשם נטען כי היא הייתה עקבית ומהימנה, גם אם תפיסותיו כלפי המתלוננת מעוררות אי נוחות, ולכן יש לתת בו אמון מלא. עוד נטען כי הגרסה לפיה הוא יצא מבית החולים והכה את המתלוננת ברמדאן בעת שהיה מאושפז בבית החולים לאחר ניתוח לב פתוח אינה סבירה.
10. לחלופין טענה ב"כ הנאשם, כי ככל שבית המשפט יקבע שהנאשם דחף את המתלוננת על בסיס עדות ע' בבית המשפט, הרי שיש לזכותו מחמת קיומו של סייג "זוטי דברים", והפנתה בתמיכה לטענתה לע"פ (מרכז-לוד) 30256-02-14 אברהם נ' מדינת ישראל (23.9.2014).

קביעת ממצאי עובדה

11. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, כעדה המרכזית, וכן העידו בנותיהן הבגירות של הנאשם והמתלוננת, ס' וע'. מאחר שע' חזרה בה מהודעותיה, היא הוכרזה "עדה עוינת" והיות שנותרה בעיונותה לאחר חקירתה הנגדית, הוגשו כראיות מטעם המאשימה, הודעותיה מיום 4.7.2018 (ת/2) ומיום 12.7.2018 (ת/3). כן הוגשה הודעת הנאשם מיום 6.7.2018 (ת/1), והעידו חוקרי המשטרה על נסיבות גביית ההודעות של המתלוננת וע'.

12. מטעם ההגנה העיד הנאשם, והוגשו מטעמו מזכר מאת רס"מ רן גייגו (נ/1); הודעות המתלוננת, לשם הוכחת סתירות בלבד, מיום 3.7.2018 (נ/2) ומיום 12.7.2018 (נ/3); הסכם מכר ביתו של הנאשם לאחיו מיום 1.7.2015 (נ/4), וכתב ערובה עליו חתם הנאשם בעת שחרורו בתנאים, לאחר חקירתו באזהרה ביום 6.7.2018 (נ/5).

13. בתמצית ייאמר כי האירועים המפורטים בכתב האישום המקורי כולם משנת 2018. בני הזוג לשעבר היו נשואים במשך 26 שנים, להם 5 ילדים משותפים, התגרשו בתחילת שנת 2021, והנאשם נשא אישה אחרת. למרבה הצער, נכון לתקופה בה נשמע המשפט, היה נתק בין הבנות לבין הנאשם והמתלוננת, כאשר ס' צידדה באמה (והייתה בנתק מאביה), ואילו הקשר בין ע' ואמה נותק סמוך לפני עדותה, והיא צידדה באביה לאחר שחזרה לקשר עמו, חודשים ספורים לפני עדותה.

14. המתלוננת העידה בבית המשפט תוך סערת רגשות, כשלא פעם הטיחה טענות קשות וכינוי גנאי בצעקות כלפי הנאשם. בצד כעסה של המתלוננת על הנאשם, היא שללה טענת המאשימה כי הנאשם דחף אותה בליל התלונה (כפי שפורט באישום הראשון בכתב האישום המקורי), גם לאחר שזיכרונה רוענן ביחס לדבריה המפילילים בהודעתה הראשונה במשטרה. ובנוגע לאישום השלישי (בכתב האישום המקורי), הבהירה המתלוננת כי המקרה שלטענתה השליך הנאשם מאפרה לעברה ופגעה בראשה ופצעה אותה (אירוע בעטיו נגרמה לה צלקת במצח אותה הראתה מיוזמתה במהלך הדיון) התרחש לפני 9 שנים, ולא בשנת 2018 כמצוין בכתב האישום.

15. משכך, עוד טרם נשמעה פרשת ההגנה, ובהמשך לטענות ההגנה כי "אין להשיב לאשמה" ביחס לאישומים אלו, נמחקו האישומים הראשון והשלישי מכתב האישום, והוגש כתב אישום מתוקן הכולל את "אירוע הרמדאן" בלבד, בהסכמת הצדדים.

16. הנאשם כפר במיוחס לו, והשמיע בעדותו דברי ביקורת קשים כלפי המתלוננת, בין היתר על כך שהיא לא עמדה בחובותיה, בעוד שהוא מנגד טיפל בה לאורך שנים, דאג לבריאותה, לפרנסת הבית ולכל מחסורה. הכעס ההדדי של המתלוננת והנאשם בלשו לאורך המשפט, כשבטווח ניצבו הבנות.

17. אקדים ואומר, כי לאחר ששמעתי את העדויות והתרשמתי מהן, ולאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, מצאתי לקבוע ממצאי עובדה על סמך עדות המתלוננת ובנותיה. ואומנם, הצדק עם ב"כ הנאשם שבעדות המתלוננת נפלו סתירות וקשיים המחייבים בחינה זהירה. ואולם, הגעתי למסקנה כי המתלוננת מהימנה, וכי היא מסרה

עדוּתָה אמת, בהתאם לזיכרונה. לצד זאת, התרשמתי מבלבול מסוים של המתלוננת ביחס לפרטים שונים שמסרה בעדותה, ובהחלט ייתכן שהדבר נבע מחלוף הזמן מאז האירועים ועד למועד עדותה, כמו גם בשל מצבה הרגשי הנסער בבית המשפט, וקרוב לוודאי שגם בעת הגשת התלונה הראשונה.

18. אלא מאי? גרסת המתלוננת לא עומדת לבדה. עדויות בנותיה של המתלוננת, חיזקו דבריה בהיותן ראיות מאמתות חשובות. יתרה מכך, עדותה של ע' בבית המשפט, בפני עצמה, בה היא הפלילה את הנאשם בתקיפת המתלוננת בדחיפתה והפלתה לרצפה - עדות אותה ביקשה ההגנה להעדיף על פני אמרותיה במשטרה - די בה להרשעת הנאשם בעבירת תקיפה סתם כלפי בת זוג, כמיוחס לו, אף אם באופן חלקי.

לפיכך, הגם שמכתב האישום המתוקן נמחקו האישומים הראשון והשלישי, בשל החשיבות בהבנת עדות המתלוננת וההתרשמות ממנה, כמו גם ממכלול האירועים, אתן דעתי לגרסאות ביחס לכל האישומים שבכתב האישום המקורי, ואנתח בפירוט את מסקנותי לעניין הממצאים העובדתיים.

פרשת התביעה

ע"ת/1 נ.ע - המתלוננת

19. המתלוננת מסרה עדותה ביום 15.11.2021 אז נשמעה עיקר עדותה הראשית, בלא נוכחות מתורגמן לשפה הערבית. משעלה הצורך בתרגום, המשך עדותה נדחה ליום 8.12.2021.

20. בעדותה סיפרה המתלוננת כי היא גרה כיום בקומה העליונה בבית והנאשם בקומה התחתונה (נכון לאותה עת, הערה שלי א.א.), אך אין מעבר בין הקומות מבפנים אלא רק מבחוץ, ושללה שהבית שייך לאחיו של הנאשם, אלא עמדה על כך שזהו ביתה.

21. בנוגע לאישום הראשון (בכתב אישום המקורי) אמרה המתלוננת שהיא הגישה תלונה במשטרה בחצות יום 3.7.2018 (להלן: "ליל התלונה") מאחר שהנאשם גירש אותה ואת הבנות שלה מביתם, בעקבות ויכוח ביניהם, וזרק אותן מהבית כשהן יחפות: **"הוא אמר לי אני לא רוצה אותך את והבנות שלך. יצאתי מהבית והוא אמר לי לך אני לא רוצה אותך"** (עמ' 17 ש' 28-27, עמ' 20 ש' 18-13, עמ' 24 ש' 14-13, 18-16). אז רצה הנאשם לדחוף אותה אך אחיו ח' שהיה איתו אחז את היד ומנע זאת ממנו. בהמשך סיפרה שהנאשם אחז אגרטל בידו ורצה לזרוק אותו עליה אך אחיו תפס אותו והוא לא זרק את האגרטל (עמ' 22, ש' 14-13 ובעמ' 25, ש' 21, עמ' 30).

22. לאחר שרוענן זיכרונה של המתלוננת בדבריה בהודעתה במשטרה לפיהם באותו מקרה דחף אותה הנאשם, שללה זאת המתלוננת, הדגישה שהוא דחף אותה באירוע אחר **"במקרה של המוסך, כשהייתי בלי בגדים הוא זרק אותי החוצה ליד גברים"** (עמ' 30, ש' 15-14) (כלומר באירוע הרמדאן, הערה שלי, א.א.).

23. לשאלות ב"כ הנאשם אישרה המתלוננת שהיא קוראת עברית וחתמה על הודעתה במשטרה, אך אמרה שלא קראה את ההודעה מכיוון שהשוטר לא אמר לה לעשות כן.

24. בחקירתה הנגדית, כשנשאלה המתלוננת מדוע לא סיפרה בהודעתה במשטרה שהנאשם רצה לזרוק עליה אגרטל, ואחיו שנכח במקום מנע זאת, השיבה שהיא כן סיפרה זאת לשוטר אך היא לא יודעת מה נרשם (עמ' 30). המתלוננת עמדה על כך גם לאחר שעומתה עם העובדה שבנותיה לא אמרו זאת בהודעותיהן (עמ' 31 שר' 4-10).

25. הוסיפה המתלוננת וסיפרה, שלאחר הגשת התלונה, אמרו לה השוטרים ללכת לבית הוריה וכך עשתה, ורק לאחר כשבוע וחצי חזרה הביתה. אולם, הנאשם לא הסכים שתחזור הביתה, והתנה זאת בכך שהיא תבטל את תלונתה, ובמילותיה: **"הוא אמר לי את לא תחזרי הביתה עד שאת לא חותמת על זה שאת מורידה את התלונה"** (עמ' 28 שר' 24-25). לכן, הסבירה המתלוננת, היא פנתה למשטרה ביום 12.7.2018 וביקשה לבטל את תלונתה (הודעה - נ/3). לשאלת הסניגורית מדוע לא אמרה לשוטר כי בעלה ביקש שתבטל את התלונה, השיבה כי היא אמרה זאת לשוטר.

26. עוד סיפרה המתלוננת בכאב וכעס, כי כשהיא חזרה הביתה הנאשם התגורר בקומה העליונה והיא בתחתונה, הוא דאג לילדים לאוכל ואסר עליהם להגיש לה אוכל. בתה הקטנה סיפרה לה שהיא רצתה להביא לה אוכל, אך הנאשם ישן ליד המקרר, ולא איפשר לה לקחת אוכל (עמ' 25 שר' 29 ואילך) (בתוך כך צחק הנאשם למשמע דברי המתלוננת, והיא הגיבה בזעם רב, עמ' 26 שר' 1-7).

27. **לגבי "אירוע הרמדאן" מושא כתב האישום** (האישום השני בכתב האישום המקורי) העידה המתלוננת בחקירתה הראשית כי במהלך חודש הרמדאן בשנת 2018 שהה הנאשם בבית החולים בילינסון באשפוז יום לקראת ניתוח. בשלב מסוים, הוא הגיע הביתה, ובעודה צופה בטלוויזיה ולבושה בבגדי בית, ללא הלבוש המסורתי וכיסוי הראש שהיא לובשת בצאתה מהבית, הורה לה הנאשם לצאת מהבית. היא סירבה ולא הסכימה לצאת בלבוש לא צנוע, והחלה להרביץ לעצמה על החזה, עברה בבית הגיעה לסלון והחלה לצעוק. אז דחף אותה הנאשם על הרצפה, ובעט בבטן שלה בעוד שכובה על הארץ. המשיכה וסיפרה המתלוננת כי היא ברחה לחדר ואז תפס אותה הנאשם בכתפיים, הרים אותה, הטיח את ראשה בקיר, זרק אותה על הרצפה, ובעקבות כך היא הרגישה מסוחררת. לאחר האירוע הנאשם עזב את הבית וחזר לבית החולים. וכך בדבריה:

"אני ישבתי ליד הטלוויזיה, הוא פתח את הדלת, לבשתי בגדי בית, לא הייתי עם כיסוי ראש והידיים שלי היו חשופות, הייתי עם גופיה, אני לבושה בלבוש דתי ואני לא יוצאת מהבית חשופה. למרות זאת הוא אמר לי תצאי עכשיו, אני הרבצתי לעצמי על החזה כי לא רציתי לצאת ככה כי היו בחוץ גברים ואני התביישתי. כשעברתי דרך הבית הגעתי לסלון והתחלתי לצעוק. הוא דחף אותי והפיל אותי על הרצפה לסלון, הוא התחיל לבעוט עם הרגל שלו בבטן שלי. זה היה כששכבתי על הרצפה. ברחתי לחדר שלי, הוא תפס אותי עם הידיים שלו בכתפיים שלי, הרים אותי והטיח את הראש שלי בקיר. הרגשתי סחרחורת והוא זרק אותי על הרצפה (עמ' 18, שר' 6-28).

28. המתלוננת חזרה על עדותה גם בחקירתה הנגדית, אך שינתה במעט את גרסתה ואמרה שהטחת ראשה הייתה כלפי הארון בחדר השינה (עמ' 34, ש' 6-2 ובעמ' 34 ש' 30-31). בתיאורה האחרון הוסיפה המתלוננת שבתחילת האירוע סטר לה הנאשם ולאחר מכן רדף אחריה לסלון.

29. כשנשאלה כיצד זה הגיוני שהנאשם יצא מבית החולים, הגיע אל הבית, הכה אותה וחזר לבית החולים - עמדה על עדותה, כי כך אכן קרה.

30. ב"כ הנאשם הקשתה על המתלוננת, ושאלה איך ייתכן שהיא לא התלוננת נגד הנאשם במשטרה לאחר אירוע הרמדאן אלא דווקא כשהוא הוציא אותה מהבית יחפה, על כך השיבה המתלוננת שכל הזמן הנאשם אמר לה שאם היא תתלונן הוא יתגרש ממנה, ובמועד האמור הוא גירש אותה מהבית "באמצע הלילה", ולא היה לה לאן ללכת אז היא הלכה למשטרה (עמ' 34 החל משר' 16):

"ש. למה אחרי המקרה שהיה ברמדאן שהוא בעט לך ברגל והטיח לך את הראש בקיר לא הלכת למשטרה?

ת. לא יודעת. הילדים שלי ראו, תשאלו את כולם מה הוא עשה. הבת שלי בחוץ הסתכלה וראתה.

ש. על מקרה פחות חמור (3.7) שהוא רק לזרוק עליך את האגרטל ולא זרק עליך הלכת למשטרה.

ת. כי הוא היה אומר לי אם אני אלך למשטרה הוא יתגרש ממני.

ש.ב זאת הסיבה שלא הלכת בשנת 2018 למשטרה במקרה עם הכותונת?

ת. כן.

ש.ב למה בכל זאת הלכת עם המקרה של האגרטל?

ת. לאן אני אלך? הוא אמר לי תצאי החוצה בחצות, לאן אני אלך? (רק למועדון - אומרת בצחוק).

ש. אבל היה לך לאן ללכת, הלכת לבית של ההורים שלך.

ת. לא הלכתי להורים שלי, הם זקנים וישנים, הלכתי למשטרה ומה שהם אמרו לי עשיתי".

31. ב"כ הנאשם הטיחה במתלוננת כי הסיבה בשלה היא התלוננה נגד הנאשם במשטרה הייתה משום שהיא רצתה שהמשטרה תוציא את הנאשם מהבית, והמתלוננת אישרה זאת ואמרה:

"נכון. שאלת למה, הסברתי לשוטרים שהוא משגע אותי ואת הילדים שלי, הוא מרביץ, צועק, הוא קורא לי זונה, הוא שיגע את הילדים שלי (מרימה את קולה, מחזיקה את ראשה בין ידיה)" (עמ' 32, ש' 28-29).

32. ועוד אישרה המתלוננת שהשוטרים הסבירו לה שהיא יכולה להוציא צו הגנה נגד הנאשם, אך הבהירה

שהמשטרה היא שהרחיקה אותו, והכחישה שאמרה בהודעתה (עמ' 33 שר' 9-10) "כן, אבל אני שמעתי שבאה משטרה, מוציאים אותו מהבית בלי בית משפט, בלי כלום".

33. בנוגע לאישום השלישי בכתב האישום המקורי, במהלך עדותה, חזרה המתלוננת מספר פעמים על האירוע, בו לטענתה זרק עליה הנאשם מאפרה, כשאחיותיו ואחיו היו לידם, והיא נפצעה ונגרמה לה צלקת, אותה הציגה במהלך הדיון. אז לקח אותה הנאשם לטיפול רפואי ואמר לה להגיד שהיא נפלה מ-18 מדרגות. ואולם בשונה מהאמור בהודעתה במשטרה, הבהירה המתלוננת כי האירוע התרחש לפני כ-9 שנים, כשבנותיה היו קטנות ולא בשנת 2018 (עמ' 18 ש' 32 ואילך, עמ' 33, ש' 30-31, עמ' 34, ש' 10-12, עמ' 36, ש' 6-8).

34. ב"כ הנאשם עימתה את המתלוננת עם דבריה בבית המשפט כאשר אמרה שהנאשם "לוקח חשיש" ואילו במשטרה שאלו אותה אם הנאשם מעשן סמים או צורך אלכוהול אז שללה זאת, והשיבה שהנאשם "שותה סמים" והיא יודעת כי היא אשתו, ואמרה זאת לשוטרים (עמ' 36 שר' 11-21).

35. העדה הכחישה את טענת ב"כ הנאשם שברמדאן היא לקחה סכין ואיימה לפגוע בעצמה, ואמרה ששוטרת עשתה עליה חיפוש ולא מצאה סכין, והכל בגלל שהנאשם רוצה להציג אותה כ"משוגעת" ולאשפז אותה (עמ' 37 שר' 24-28).

36. ועוד נשאלה המתלוננת ע"י הסניגורית מי רצה להתגרש, והשיבה שהנאשם שכר עורך דין והתגרש ממנה ללא ידיעתה ובהעדר הסכמתה, וכי הוא לא נתן לה את המוהר שמגיע לה על סך 50,000 ₪. בחקירתה החוזרת לשאלת התובעת האם הסיבה לתלונתה הייתה גירושה, והשיבה:

"הגירושין זה דבר אחד והתלונה זה משהו אחר. הגירושין היו הרבה אחרי שאני התלוננתי עליו"
(עמ' 39 שר' 2-3).

ע"ת/2 ס.ע - ס'

37. בתם של הנאשם והמתלוננת בת 24, סיפרה בעדותה שאין לה כל קשר עם אביה, למרות שהוא התגורר בקומה מתחת לביתם, ועזב את הבית ימים ספורים קודם לעדותה.

38. ס' מסרה את עדותה באופן חופשי, וסיפרה כי בליל 3.7.2018 היא פנתה למשטרה יחד עם אמה ואחותה ע' מאחר שהנאשם גירש אותן מהבית בשעת לילה מאוחרת יחפות, בעקבות ויכוח בינו לבין אמה-המתלוננת, שפרץ לאחר שאביה חזר מבית החולים באותו היום. ובמילותיה:

"בלילה הוא הוציא אותנו מהבית יחפות, לא היה אכפת לו שיש אנשים מסביב, הוא הביא אותנו למצב שנאלצנו לפנות למשטרה כי הוא הוציא את אמי, את אחותי ואותי מהבית. לא רציתי שתהיה מעורבת משטרה" (עמ' 41 שר' 3-5).

39. לאחר שהיו במשטרה סיפרה ס' כי הן הלכו לבית סבא וסבתא. כמה ימים לאחר מכן, כאשר הנאשם לא היה בבית אלא בבית החולים ודלת הבית הייתה נעולה, היא ואחותה שברו את הדלת בבעיטה, לקחו חפצים אישיים והלכו לבית סבתן.

40. עוד סיפרה ס' על אירוע נוסף שהתרחש מספר ימים עובר ל-3.7.2018 בו הנאשם התווכח עם אחותה הגדולה, קרולין, ובמקום להכות את קרולין הוא הכה אותה ברגליה עם כבל, ונגרם לה סימנים שאחותה והמתלוננת ראו (אירוע שלא יוחס לנאשם).

41. ס' נשאלה מה אמר הנאשם כאשר הוא הוציא אותן מהבית, והשיבה בכנות:

"נכון, הוא היה אומר לי זונה. בחיים לא שמעתי אבא אומר לבת שלו זונה. לקחתי את זה ללב"
(עמ' 41 שר' 33).

42. לשאלת הסניגורית הבהירה העדה שהיא לא שוחחה עם אמה על העדויות שלהן לפני הדיון, ושהיא זו ששכנעה את אמה למסור תלונה במשטרה באותו לילה בו גירש אותן מהבית יחפות, כדי שהמשטרה תדבר איתו ויימצא פתרון.

ע"ת/3 ע.ש

43. בתם של המתלוננת והנאשם, בת 24, נשואה ואמא לשני ילדים בני שנה ושנתיים. בזמן עדותה נותק הקשר שלה עם אמה, לדבריה משום שזו גירשה אותה מהבית, ובאותה עת היא הייתה בקשר טוב עם אביה. בפתיח עדותה ביקשה ע' "לחזור בה מתלונתה", אמרה כי לא "גורשה" מהבית יחד עם אמה בליל הגשת התלונה, משום שהנאשם לא נקט באלימות, ועוד סיפרה שהן פנו למשטרה בשכנוע דודה, לאחר שהלכו לבית סבתה. אשר לדבריה במשטרה, אמרה ע' כי אמה הנחתה אותה ואת אחותה מה לומר וכך היא עשתה.

44. ביחס לאירוע הרמזאן שללה ע' את האלימות עליה סיפרה בהודעתה השנייה במשטרה ביום 12.7.2018 (מועד בו אמה ביקשה לבטל את תלונתה), וטענה שאביה דחף את אמה, ולא יותר מכך. ע' הוכרזה כ"עדה עוינת", ולאחר שעמדה בגרסתה בהמשך לחקירה נגדית של התובעת, הוגשה הודעתה במשטרה, והמאשימה ביקשה ליתן לה את משקלה המלא.

45. ולתוכן עדותה בפירוט:

לגבי ה-3.7.2018 סיפרה ע' שהיא הגיעה למשטרה לאחר שהנאשם הוציא אותה, יחד עם אחותה ואמה מהבית בעקבות ויכוח בינו לבין המתלוננת. לאחר מכן הם הלכו לבית סבתה, שם הדוד שלה אמר שהנאשם "לא יקבל את החינוך אלא לאחר שהוא יהיה במשטרה", לכן הן הלכו לתחנת המשטרה בראש העין להגיש תלונה והפנו אותן למשטרת טייבה.

46. הוסיפה וסיפרה ע' כי לפני כניסתן לתחנת המשטרה אמה אמרה להן לספר שהנאשם הרביץ להן, למרות שבפועל לא הייתה אלימות, והדגישה שהנאשם לא גירש אותן מהבית משום שלא הייתה כל אלימות:

"לפני שנכנסנו למשטרה אמא אמרה לנו מה להגיד, שאבא שלנו הרביץ לנו והייתה אלימות. הדבר הזה (האלימות) לא קרתה. לאחר מכן הגשנו תלונה וזהו. אני רוצה לבטל את התלונה כי יש לי ילדים ואני לא רוצה לטרטר אותם. אין גן שאני יכולה להשאיר אותם שם. אני אומרת מה שקרה שם כשבית המשפט אומר לי שצריך להגיד את האמת. אני רוצה לבטל את התלונה שלי" (עמ' 46)

שר' 13-9).

ובהמשך במענה לשאלות התובעת השיבה:

"ש. אביך גירש אתכן בלילה מהבית?

ת. הוציא אותנו מהבית ולא גירש אותנו מהבית, יש הבדל.

ש. מה ההבדל?

ת. כשמגרשים יש בזה אלימות. כשמוציאים אין בזה אלימות.

ש. אני לא מדברת על אלימות. הוא אמר לכן בלילה תצאו עכשיו.

ת. אנחנו יצאנו.

ש. כי הוא אמר לכן לצאת?

ת. הייתה בעיה בין אמא לאבא ואמר לי ולאחותי כשהתערבנו בעניין, לצאת" (עמ' 46 שר' 22-29).

47. אשר ליציאתן מהבית יחפות, אישרה ע' לבסוף שאביה "גירש" אותן מהבית ושהיא לא רצתה בכך, אך הדגישה שהיא נעלה נעליים, בעוד שאמה ואחותה היו יחפות, ואמה אמרה לה לומר שגם היא יחפה (עמ' 48 שר' 18-29).

48. בנוגע לאירוע ברמדאן ביקשה ע' לחזור בה מהודעתה במשטרה, ולשאלות התובעת השיבה כי בהודעותיה במשטרה היא מסרה את שביקשה ממנה אמה לומר:

"ש. כשאת בתחנת המשטרה ב- 12.7.18 את מספרת על האירוע ברמדאן, את זוכרת?

ת. את זה אמא שלי סיפרה.

אני שואלת על מה שאת סיפרת בתחנת המשטרה. שואלים אותך: "אבא דחף את אמא, איך דחף?". את השבת: "זה היה ברמדאן, תפס לה את הראש בחדר שינה, התחיל לדפוק לה את הראש בארון, ברחו לסלון, רדף אחריה והוציא אותה בלבוש מינימלי בלי כיסוי ראש".

ת. מכות לא היו. מה שהיה זה שהוא דחף את אמא שלי והיא נפלה על הרצפה, היא קמה לפתוח את הדלת, הוא דחף אותה החוצה אבל היא הייתה לבושה בלי כיסוי ראש.

ש. אמרת שלא היו מכות. אז אמרת שהוא דפק לה את הראש בארון, רדף אחריה, דחף אותה.

ת. לא היה הדבר הזה. אני ועוד ארבע אחיות ואח עדים לזה.

ש. עדים למה?

ת. אתם מדברים על מכות והוא לא היכה אותה, הוא רק דחף אותה.

ש. בשנת 2018 כשאת בתחנת המשטרה את זוכרת טוב את הדברים. היום אנחנו נמצאים ארבע

שנים אחרי. אני חושבת שמה שאמרת אז שהיה קרוב לאירוע את אמורה לזכור טוב יותר.

ת. אני יודעת. באותו זמן אני זכרתי את האירוע טוב בגלל שאמא שלי דחפה אותי להגיד את זה.

ש. האם הדברים שנאמרו אז היו אמת?

ת. לא.

ש. אבקש לרענן את זיכרוניך.

ת. אני זוכרת את הכל, לא שכחתי" (עמ' 47, ש' 21-4) (הדגשה שלי, א.א.).

49. לשאלות התובעת בחקירה נגדית סיפרה ע' על קשריה עם אביה ואמה, חזרה על עיקרי עדותה ואישרה שהיא הגיעה אמנם לבית המשפט עם אביה, אך לא במטרה להגן עליו, אלא כדי לספר את האמת.
50. בחקירתה הנגדית של ב"כ הנאשם, חזרה ע' על עדותה אשר לליל הגשת התלונה, הרחיבה וסיפרה שהן נסעו לתחנת טייבה מבית סבתה ברכב שלה יחד עם הדוד שלה, חמאדה. אשר להודעתה השנייה מיום 12.7.2018 השיבה ע' שזימנו אותה לתחנה, ולאחר שביקשה שהסניגורית תרענן את זיכרונה אישרה שהלכה יחד עם אמה ואחות, וטענה שהמתלוננת אמרה לה מה לומר, "כדי שהעדות לא תשתנה בין מה שאמרנו בטייבה לראש העין" (עמ' 50 שר' 23).

51. ע' זכרה כי בתקופת הרמדאן בשנת 2018 הנאשם היה מאושפז כחודש בבית החולים עקב ניתוח לב פתוח שעבר וכי היא ביקרה אותו עם אחותה. הכחישה כל סכסוך עם אביה, אך סיפרה שהיא קיללה אותו וכינתה אותו "כלב", ואמרה לו "אתה לא יכול להתנהג לאמא באופן לא נאות" (עמ' 52 שר' 7). ע' הדגישה, שגם כאשר הנאשם היה עצבני הוא לא היה מקלל, אלא יורד לקומה התחתונה, ולא מדבר עם המתלוננת במשך שבוע. לשאלות בית המשפט השיבה שאמה אמרה לה לומר בהודעתה במשטרה כי אביה קילל אותן, בכינוי "זונות".

"ש.ב אמרת גם באותו לילה בש' 6 להודעתך "הוא דחף את אמא שלי, היא לא נפלה ואמר לנו ללכת משם שהוא לא רוצה לראות אותנו, הוציא אותנו בלי נעליים וקילל אותנו זונות". זה נכון?

ת. אני לא זוכרת אם הוא אמר לנו זונות. אני זוכרת שהוא הוציא אותנו מהבית.

ש.ב. אביך מקלל הרבה ואומר לך ולאחותך זונות?

ת. לא.

ש.ב. אמך אמרה לך להגיד במשטרה שאביך קילל אותך ואת אחותך זונות?

ת. כן. מי שאמרה את זה היא אחותי סוג'וד.

ש.ב. מה זאת אומרת?

ת. אמא שלי אמרה לסוג'וד שתגיד שאבא שלי קילל אותי זונה.

ש.ב. מה אמא שלך אמרה?

ת. שנגיד שאבא שלנו קילל אותנו זונות. מי שאמר את זה היא אחותי סוג'וד ואמא שלי.

ש.ב. אמר את מה, גם את אמרת את זה במשטרה?

ת. אני יודעת ואני אומרת את מה שאמא שלי אמרה. היא ביקשה בשנת 2018 שנגיד את זה.

ש.ב. הרגע שאלתי אותך אם אביך באותו לילה קילל אותך זונה.

ת. אבא שלי לא קילל.

ש.ב. אני מבינה שלא היה לך שום סכסוך עם אביך, זה רק בגלל אמך, הוא גם לא קילל אותך?

ת. אנחנו ששה חודשים בקשר טוב, אבא שלי לא ביקש ממני לסתור את הדברים. אבא שלי אמר לי שקשה מאוד לאמי ולי לעמוד אחת כנגד השנייה בבית המשפט.

ש.ב. אני לא שואלת על היום אלא על אז, בחודש יולי 2018 באותו לילה, כשהלכת למשטרת ראש העין לא היה לך סכסוך עם אביך, נכון?

ת. לא היה ביני לבינו סכסוך אבל כשהתערבתי בויכוח בינו לבין אמא שלי הוא הוציא את כולנו מהבית" (עמ' 51 שר' 12-33).

ע"ת/4 רס"מ רן גייגו

52. רס"מ גייגו היה החוקר בתחנת ראש העין אשר גבה את הודעותיהן של המתלוננת ובנותיה בליל 3.7.2018 בהיותו חוקר תורן, ולאחר מכן הועבר התיק להמשך טיפול של תחנת טייבה. רס"מ גייגו מסר שכל ההודעות נגבו בשפה העברית, הוא אינו דובר ערבית, וכי הוא כתב את שנאמר לו. לדבריו בסיום גביית ההודעה הוא נוהג להקריאה רק אם מתבקש לך על ידי מוסר ההודעה. העד שלל אפשרות כי הוא כתב דבר מה שלא נמסר לו, והבהיר שאין לו היכרות קודמת עם המתלוננת ומשפחתה (עמ' 55, ש' 4-6). כן העיד שאם היה מתעורר צורך במתורגמן, הוא היה דואג לכך.

53. לגבי נוכחות אחיה של המתלוננת בעת גביית ההודעה (נ/2) מסר החוקר כי הוא אישר זאת לבקשתה, אך אחיה לא התערב בגביית ההודעה.

54. לשאלת ב"כ הנאשם על אמירתה של המתלוננת ב- נ/2 בה לאחר שהעלה בפני המתלוננת את האופציה להוציא צו הרחקה היא אמרה "כן אבל אני שמעתי שבאה משטרה מוציאים אותו מהבית בלי בית משפט בלי כלום" אמר שזו תשובה לא שגרתית והוא כתב אותה מפיה.

ע"ת/5 רס"ב רוני יהואש

55. חוקר במשטרת קדמה (טייבה), גבה את הודעותיהן של המתלוננת והבנות ביום 12.7.2018 בשפה העברית, רשם את דבריהן והן חתמו על האמור, והסביר שאין לו אינטרס או קשר למי מהמעורבים. העד השיב לשאלות הסניגורית שאילו המתלוננת הייתה מדברת בערבית הוא היה מזמן מתורגמן ולא היה גובה את הודעתה בעברית, ושלל את דברי המתלוננת לפיהם היא אמרה לו שהנאשם ביקש ממנה לבטל את התלונה, ואמר שהיה רושם זאת.

עדות הנאשם, מר עאיד עאמר

56. בפתח עדותו הגישה ב"כ הנאשם את הסכם המכר מיום 1.7.2015 למכירת הקומה השנייה ומחצית הקומה הראשונה בביתו לאחיו מוחמד עמאר (נ/4), והנאשם העיד שהמתלוננת מודעת למכירת הבית, ועתה היא מתגוררת בקומה השנייה, למרות שהם גרושים, בעוד שהוא משלם את השכירות היות שבנו עדיין קטין. באותה נשימה הבהיר הנאשם, כי כשימלאו לבנו 18 הוא יפסיק לשלם את השכירות, מכון שהוא לא בקשר עמו.

57. כן הגישה ב"כ הנאשם את כתב הערובה עליו חתם הנאשם מיד לאחר שנחקר באזהרה ביום 6.7.2018 ושוחרר בתנאי הרחקה מהמתלוננת ומביתם למשך 14 ימים (נ/5), והעיד כי הוא לא הפר את התנאים - על כך אין חולק.

58. הנאשם נשאל על דברי המתלוננת כי הוא ביקש שהיא תבטל את התלונה כתנאי לחזרתה הביתה, ואמר:

"לא היה ולא נברא דבר כזה, ולא ביקשתי ממנה, היא לא שפוייה בדעתה, אני בטוח בזה. [...] אני לא אמרתי והיא רק ממציאה דברים שלה מהתרופות שהיא נוטלת, תמיד היא בהזיות, פעם מספרת שזה לפריצות דיסק, אבל היא נוטלת תרופות נרקוטיות, אני יודעת (צריך להיות "יודע", א.א.) כי היא הוציאה תרופות על השם שלי, כשעשיתי ניתוח לב פתוח היא הזמינה תרופות דרך האינטרנט כאילו שאני מזמין את זה, ואז הוצאתי הוראה לרופא שלי שלא יוציא לי את התרופות הנרקוטיות האלה" (עמ' 63 ש' 24-27).

59. בנוגע לאירוע המיוחס לו בכתב האישום בחודש הרמדאן, שלל הנאשם מכל וכל את הטענות לאלימות כלפי המתלוננת ואמר שהוא היה מאושפז בבית החולים מעל חודש בעקבות ניתוח לב פתוח, היה מחובר לעירוי נגד זיהומים ובשום שלב הוא לא יצא מבית החולים. ועוד הוסיף, שהמתלוננת כלל לא באה לבקר אותו בבית החולים. הנאשם הכחיש שהוא הטיח את ראשה של המתלוננת בארון או שבעט בה.

60. בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי בליל 3.7.2018 הוא דרש שהמתלוננת תצא מהבית יחד עם הבנות, וטען שהסיבה לכך הייתה **"כדי שלא יהיו לנו מריבות"** (עמ' 64 שר' 12). הנאשם הכחיש שהן יצאו מהבית יחפות, אלא העיד שהוא אמר להן לקחת את הדברים שלהן וללכת להורים של המתלוננת. ב"כ המאשימה עימתה את הנאשם עם דבריו במשטרה (ת/1) אז אמר שהוא הוציא את המתלוננת מהבית מכון שהבנות התקוטטו, והשיב שהוא לא זוכר זאת, ואם כך אמר כך היה.

61. לשאלת ב"כ המאשימה שהטיחה בו את דברי ע' שאמרה שהיא כינתה אותו "כלב" ודרשה שהוא יתנהג לאמה באופן נאות, הסכים הנאשם שהוא לא התנהג יפה בכך שאמר למתלוננת לא להכניס את הצרות של המשפחה שלה אליו הביתה. ואשר לדברי המתלוננת שאמרה שלא היה לה לאן ללכת, השיב שנהוג במגזר הערבי שאישה הולכת לבית הוריה.

62. הנאשם שלל את הטענה שהוא שלט במתלוננת, מכר את הבית ללא ידיעתה וסילק אותה מתי שהוא רצה, טען שההיפך מכך נכון: שהוא טיפל בה במשך 26 שנים, דאג לכל צרכיה, שלדבריו **"עלתה לי הון של כסף"**, והיא לא כיבדה אותו, וכיום מונעת קשר עם ילדיו.

63. כשעומת עם דברי בנותיו על כך שהוא ניהל את הבית והוא סילק את המתלוננת פעמיים לפחות (ביולי וברמדאן), שלל זאת והשיב:

"זה לא נכון, אני אגיד לך למה, הן לא יגידו את זה, כי האינטרס שלהן כי היא היתה גונבת לי את הכסף מהארנק ועושה הכל כדי שהן ישתקו על מה שהיא עושה כביכול, הם גילו שהיא בוגדת בי, כמה שנים לפני, גילו את הבגידה שלה והן לא סיפרו לי את זה, כשבאתי והחלטתי שאני מתגרש ממנה זה בגלל הבגידה שלה, כל החיים שירתתי אותה ושמרתי עליה יותר מהוריה, טיפלתי בה מבחינת בתי חולים ומכל הבחינות, איפה שלא היה אפשר הייתי ניגש הראשון בשביל לטפל בו, הייתי עוזב את העבודה שלי ורץ, יום אחד אפילו את הספר הכי קדוש בשבילי זרקתי בשבילה, אני יקבל את הגזר דין הזה? למה שאני אסבול? עזבתי את הדת ואת כל העולם בגללה" (עמ' 65, ש' 18-12).

64. בכל הקשור לחינוך הילדים אמר הנאשם שזה היה תפקידה של המתלוננת כיוון שהוא דאג לפרנסה עבד רוב שעות היממה וסמך על המתלוננת שהיא תחנך את הילדים כראוי, אך היא לא עשתה את תפקידה, ולכן היא אשמה בכך שילדיו לא מדברים איתו, אין בינו לבינם תקשורת, ובגללה לבתו ע' יש בעיות בזוגיות.

65. לשאלות התובעת שלל הנאשם את הטענה שהמתלוננת והבנות יצאו מהבית יחפות. כשנשאל האם שלושתן עשו יד אחת ושיקרו, השיב הנאשם בחיוב, והסביר שכך אמרו משום שהוא גירש את אמן מהבית (עמ' 66 שר' 18-11). בהמשך כשהציגה לו התובעת את דברי ע' במשטרה כי הן יצאו יחפות, שינה הנאשם את גרסתו ואמר שהוא לא הסתכל על הרגליים שלהן (עמ' 67 שר' 27-33).

66. עם זאת הוסיף הנאשם שמאז החלה המתלוננת ללכת בצורה חשופה יותר והדבר הפריע לו, במיוחד כשהייתה בבית ולא סגרה את התריסים למרות בקשותיו מחשש שהשכנים יראו אותה, והוסיף שגם החתן שלו, בעלה של ע' אמר "שזה לא מתאים לה".

67. ב"כ המאשימה עימתה את הנאשם עם עדותה של ע' שאמרה שהנאשם דחף את המתלוננת והנאשם השיב שהוא לא דחף אותה, שהוא אדם טוב שדאג רבות למתלוננת ויודע מה מצבה הבריאותי, ולכן לא הרים ידו עליה. כן הפנה הנאשם לכך שע' בעדותה בבית המשפט אמרה שכל מה שאמרה היה בגלל שהמתלוננת אמרה לה להגיד זאת.

68. בנוגע לטענת המתלוננת לגבי זריקת המאפרה אמר הנאשם שהמתלוננת נפלה במדרגות, ולכן הוא ואחיו לקחו אותה לבית החולים, וגם אז הוא לא כפה עליה להגיד דבר אחר.

דין בממצאי מהימנות

69. יחסיהם של הנאשם והמתלוננת עלו על שרטון, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום בשנת 2018, ומאז התגרשו השניים בתחילת 2021. מהראיות נלמד כי בין השניים היו פערי כוחות משמעותיים כשדה של המתלוננת הייתה על התחתונה. הבית היה של הנאשם והוא מכר אותו לאחיו; הנאשם גירש את המתלוננת מהבית כשמצא לנכון, גם בשעת לילה מאוחרת יחד עם בנותיה כשהן יחפות, והוא שדרש ממנה להתלבש כפי שנראה לו נאות, גם בדלת אמות ביתה. כיום משלם הנאשם לדבריו את דמי השכירות בבית המתלוננת, וזאת מכון שבנו קטין, והוא הבהיר שיפסיק לשלם ביום הולדתו ה-18 של בנו. התלות של המתלוננת בנאשם, אז וכיום, ברורה.
70. על אף האמור, תפיסתו של הנאשם את יחסיו עם המתלוננת קורבנית. לדידו, המתלוננת לא מילאה את חובותיה בניהול הבית, בחינוך הילדים ובדאגה לקשר שלהם עמו. בעדותו השמיע הנאשם דברים קשים ובוטים כלפי המתלוננת, ויחסו המזלזל התבטא גם בהתנהגותו במהלך עדותה. הנאשם לא פעם צחק לשמע דבריה, לגלג עליה וזאת חרף הערות חוזרות של בית המשפט.
71. דא עקא, תפיסותיו הבעייתיות, בלשון המעטה, של הנאשם כלפי המתלוננת, אינן מצריכות הכרעה ושיפוט, אלא מהימנותו ומהימנות גרסתו, אל מול מהימנות עדי התביעה וגרסאותיהם. כאמור, כבר בפתח הדברים ציינתי את התרשמותי החיובית ממהימנות המתלוננת, אשר מצאתי כי היא נתמכת בגרסאות הבנות, ומנגד התרשמתי מחוסר מהימנות גרסת הנאשם.
72. לאורך עדותה בבית המשפט הייתה המתלוננת נסערת, כשניכר שהיא חווה מחדש את התחושות הקשות שחשה לאורך שנים, ומנצלת את ההזדמנות שניתנה לה לומר את דבריה. לא פעם הרימה את קולה וצעקה בצעקות רמות כלפי הנאשם, כינתה אותו "פושע" שצריך לשבת במאסר 4-5 שנים, "נרקומן", והטיחה בו דברים קשים על התנהגותו כאבא שמתעלל בילדיו (עמ' 26 שר' 7-1; עמ' 27 שר' 10-11; עמ' 28 שר' 33; עמ' 29 שר' 7). כפי שטענה ב"כ הנאשם, כעסה של המתלוננת כלפי הנאשם היה בולט. אולם, איני סבורה כי מתוך כעסה מסרה המתלוננת עדות שקרית, ובדתה מליבה את המיוחס לנאשם. אדרבה, המתלוננת שללה אירוע אלים של דחיפה באישום הראשון בכתב האישום המקורי (אף שנאמר לה שכך סיפרה בתלונתה הראשונה), ובנוגע לאישום השלישי בגין השלכת המאפרה על ראשה, עליו חזרה ונראה כי נחוזה כטראומטי מבחינתה, היא סיפרה שהתרחש לפני שנים רבות. לפיכך, לא התרשמתי שהמתלוננת העידה במטרה להפליל את הנאשם.
73. יודגש, גירוש המתלוננת ובנותיה מהבית בליל התלונה - אינו מוכחש על ידי הנאשם, והדבר מדבר בעד עצמו. ובנוגע לאישום המיוחס לנאשם ברמדאן - תמיכה כבדת משקל נלמדת מעדות ע' - אף שהוכרזה כעוינת לתביעה, שסיפרה שהנאשם דחף את המתלוננת, ויותר מכך מתוך הדברים שמסרה בהודעתה במשטרה.
74. בנוגע לליל הגשת התלונה, אין חולק כי הנאשם גירש את המתלוננת והבנות מהבית כשהמתלוננת וס' יחפות בשעת לילה מאוחרת. התרשמתי שתחושת ההשפלה וחוסר האונים שחשו השלוש הם שהביאו את המתלוננת להגשת התלונה נגד הנאשם לראשונה. אין בכך כדי ללמד על "מניע" שהיה למתלוננת לגרש את הנאשם מהבית על לא עוול בכפו, כפי שטענה ההגנה, אלא "שהגיעו מים עד נפש".

75. כאן המקום לומר שהנאשם סתר את עצמו בעדותו כשבתחילה הכחיש את צאתן מהבית יחפות, וטען כי יכלו לקחת את חפציהן, ובהמשך כשאמר שהוא לא שם לב אם היו יחפות.

76. זאת ועוד, אין חולק כי המתלוננת לא הייתה מעוניינת בגירושין חרף יחסיה המורכבים עם הנאשם, וחשוב היה לה לחזור להתגורר בביתה יחד עם ילדיה. כחלק מאותות האמת, התרשמתי מהצורך של המתלוננת להסביר ולשכנע כי היא הייתה "אישה טובה", על כך חזרה מספר פעמים בעדותה ובהודעותיה. ב"כ הנאשם טענה כי למתלוננת היה "מניע" להגשת תלונת שווא נגד הנאשם, קרי להרחיקו מידיית מהבית (כפי שאכן הורה לו קצין משטרה בכתב הערובה לשחרורו לאחר חקירתו - נ/5), ולכן נטען שהמתלוננת בדתה את אירוע אותו לילה ואת המקרה של הרמדאן. אולם, איני סבורה כי התלונה הוגשה מתוך מטרה "מחושבת", אלא דווקא מתוך קושי רב בו הייתה נתונה המתלוננת ותחושת חוסר אונים, כפי שתיארו המתלוננת וס' באופן אותנטי ומשכנע, למרות חלופי השנים מאז. בהקשר זה, מצאתי גם בעדותה של ע' חיזוק לרוח הדברים, שכן הגם שהייתה עוינת לתביעה וסתר דבריה במשטרה, היא סיפרה שכעסה על הנאשם, כינתה אותו "כלב", ושאלה אותו מדוע הוא לא מתנהג באופן הולם כלפי אמה.

77. השתכנעתי שהמתלוננת הגיעה למסקנה כי התלונה לא מטיבה את יחסיה עם הנאשם, ומאחר שהיא הייתה מעוניינת לחזור לביתם, היא ניגשה מיזמתה למשטרה וביקשה לבטל את התלונה, כפי שהנאשם הורה לה, היות שביחסים עמו ידה הייתה על התחתונה. לו רצתה המתלוננת בהרחקת הנאשם ממנה ספק בעיניי אם הייתה פונה תוך זמן קצר לביטול התלונה.

78. וכך אמרה המתלוננת בפתח דבריה (נ/3 שר' 2): **"אני התלוננתי נגד בעלי ע.ע ואני מבקשת לבטל את התלונה כי הכול בסדר עכשיו ובעלי חולה לב הוא עבר ניתוח לב ואני והוא בסדר גמור"**. וכשהקשה החוקר המשיכה ואמרה: **"אני לא רוצה לספר יותר ולא רוצה לפרט אני מבקשת לבטל את התלונה אני רוצה שתסגרו את התיק וגם הבנות רוצות שתסגרו את התיק"**. וכשנשאלה, הבהירה שכל מה שמסרה נכון.

79. ובעדותה בבית המשפט, כשנשאלה האם היא רצתה להוציא את הנאשם מהבית, השיבה באופן ספונטני ואותנטי: **"אני יכולה להוציא גבר מהבית? (מסמנת על ראשה תנועת אי שפיות). יש אישה בעולם שיכולה להוציא גבר מהבית שלה?"** (עמ' 32 שר' 25-26).

80. אשר לתוכן התלונה באישום המקורי הראשון, כלומר הטענה שבילל 3.7.2018 הנאשם דחף את המתלוננת (נ/2 שר' 6-7), הסתירה בעדותה בבית המשפט עת שללה לאורך עדותה את דחיפתה וטענה שהנאשם ניסה להשליך עליה אגרטל (עמ' 22 שר' 16-23; עמ' 30 שר' 16-17): אכן, קיימת סתירה בדברי המתלוננת. ב"כ הנאשם טענה שיש בכך כדי להצביע על העדר מהימנות של המתלוננת. ואולם, איני סבורה כי מדובר באינדיקציה לחוסר מהימנות, אלא התרשמתי כי המתלוננת מבולבלת. לו רצתה המתלוננת "לנקום" בנאשם, ולנצל את ההזדמנות שניתנה לה להשמיע את עדותה כדי לבוא חשבון עמו - מה קל היה יותר עבורה מלאשר את דבריה במשטרה, ולספר שהנאשם דחף אותה!?

81. עוד נתתי דעתי לפערים בין עדותה של המתלוננת לאמרותיה במשטרה: בעדותה אמרה המתלוננת שכאשר ביקשה לבטל את התלונה היא אמרה לחוקר כי זו בקשתו של הנאשם, הגם שאין לכך זכר בהודעתה; בעדותה בבית המשפט טענה שהיא לא סיפרה בהודעתה הראשונה על אירוע הרמדאן, חרף העובדה שהדברים נרשמו לכאורה מפיה. ויובהר, אין חולק שהחוקרים, תיעדו את חקירת המתלוננת, אך בהחלט ייתכן שמצבה הנפשי, שהיה ודאי בעייתי בליל הגשת התלונה, ושליטתה החלקית בשפה העברית (שהרי נדרש היה תרגום של עדותה לצורך הבנתה והדיוק שלה בעדותה) הביאו לאי הבנה מול החוקרים. עניין בולט קשור באישום השלישי בכתב האישום המקורי, בגין המקרה הנטען לפגיעה במתלוננת עם המאפרה.

82. מדובר באירוע עליו חזרה המתלוננת וניכר שהוא משמעותי מבחינתה, כשלדבריה הותר צלקת במצחה. אלא שבניגוד להודעתה במשטרה, שם נרשם כי המקרה אירע שבועיים קודם (נ' 2 שר' 16-17), בעדותה סיפרה כאמור שמדובר באירוע ישן מאוד. דא עקא, שעיון בהודעה הראשונה של המתלוננת מלמד שהייתה לקונית, כשלמעשה מעבר למשפט קצר שאמרה המתלוננת בנושא, היא לא נחקרה על כך (יכול שתרמה לכך השעה המאוחרת שכן חקירתה החלה בשעה 23:57, ואולי קשיי השפה). מכל מקום, לא ניתן לשלול אפשרות של טעות בתקשורת או אי הבנה בין המתלוננת לחוקר.

83. כך גם ביחס לתשובות המתלוננת על סדר האירועים. לפי לוח השנה אירוע הרמדאן התרחש לפני הלילה בו גורשה מהבית ע"י הנאשם, כפי שהוסבר למתלוננת ע"י הסניגורית (עמ' 33). אולם, המתלוננת התבלבלה בתחילה בסדר האירועים, ורק בסופו של דבר אישרה את הרצף שלהם כפי שמתיישב עם לוח השנה (וכך גם מתיישב עם העובדה שבהודעתה הראשונה היא סיפרה על אירוע הרמדאן, דהיינו שזה התרחש קודם). הדבר מצביע על הבלבול של המתלוננת בעדותה.

84. מכל הטעמים לעיל, הגעתי למסקנה כי עדות המתלוננת מהימנה, אך לאור הבעייתיות שעולה מעדויותיה, אתייחס לקביעת הממצאים העובדתיים על סמך עדותה בזהירות.

85. **ובנוגע לנאשם, כאמור התרשמותי ממהימנותו שלילית.** בעדותו שלל הנאשם בתוקף את האירוע המיוחס לו ברמדאן, וטען שהוא כלל לא יצא מבית החולים בגלל הניתוח שעבר. אלא שגם מעדות ע' בבית המשפט (אף בהתעלם מהודעותיה במשטרה), שהייתה עדה עוינת וניסתה לגונן על אביה, עולה כי הנאשם דחף את המתלוננת והפילה ארצה באותו מקרה.

86. זאת ועוד, הנאשם התייחס באופן מקל ומצמצם למעשיו, טען שהוא לא גירש את המתלוננת והבנות יחפות, אלא אמר להן לקחת את הדברים ולצאת, בניגוד לעדויות שלוש (אמנם ע' אמרה שהיא יצאה עם נעליה, אולם ציינה שאמה ואחותה היו יחפות). הנאשם סתר את עצמו בעניין זה כשבתחילה הכחיש שהן יצאו יחפות, ואח"כ טען שהוא לא הבחין בכך. לכאורה, השאלה אם יצאו השלוש מהבית ללא נעליים היא פרט צדדי ושולי, היות שממילא לא מיוחסת לנאשם כל עבירה פלילית. ואולם, ניכר כי עבור המתלוננת ובנותיה גירושן כך מהבית הייתה משפילה וקשה, והלכה למעשה הייתה הטיגור להגשת התלונה. לכן, אני סבורה שהנאשם אינו דובר אמת בנקודה זו, לא כאשר טען שהן יצאו עם נעליים, ולא כאשר טען שהוא לא שם לב לרגליהן. ואוסף, כי לו היה הבית פתוח בפניהן לקחת חפצים אישיים כפי שטען, מדוע לא עשו זאת בו במקום, ויתרה מכך מדוע נדרשו

להגיע אל הבית כמה ימים לאחר מכן ולפרוץ את הדלת לשם כך?!

87. התרשמות שלילית מהנאשם עולה גם בשל התייחסותו המשחירה כלפי המתלוננת, אותה כינה "חולת נפש", שבגדה בו, גנבה כסף ממנו, בעוד שהוא טיפל בה לאורך שנים, והיא לא טיפלה בבית, לא חינכה את הילדים, הסיתה אותם נגדו ובראיתו היא גם אשמה בבעיות הזוגיות של ע' בתו.

88. **אשר למהימנות ס'**, מצאתי את עדותה מהימנה, אותנטית, עקבית, הגיונית ומשכנעת. למרות נוכחות הנאשם - אביה באולם, מסרה את עדותה ללא כחל וסרק. ס' לא ניסתה להסתיר או לחמוק מהחלקים הבעייתיים בעדותה. כך למשל הודתה שפרצה את דלת הבית ושברה אותה, וסיפרה שאין לה כל קשר עם אביה, למרות שהתגוררו באותו בית.

89. בניגוד לאמה, ס' מיעטה בהחצנת רגשות, מסרה עדות מדודה, ושמרה על איפוק גם כאשר העידה על נושאים כואבים לה. עדותה הייתה קוהרנטית, ולא נטען כי היא סתרה את אמרותיה במשטרה. לפיכך מצאתי לאמץ את עדותה של ס' בהיותה מהימנה, ולקבוע כי יש בה תמיכה לאמיתות עדותה ומהימנותה של המתלוננת.

90. עדותה של ס' שפכה אור בסוגיית כבישת ההודעה של המתלוננת על אירוע הרמדאן, שכן מדברי ס' עולה כי היא שכנעה את אמה להתלונן בליל 3.7.2018 בשל חוסר האונים שחשו עת גירש אותן מהבית. ובהקשר זה נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי משקלה של עדות כבושה פחות, אלא אם יינתן הסבר משכנע על העיתוי בו נמסרה הגרסה והטעמים לכבישתה מלכתחילה (ע"פ 3049/17 **בראון נ' מדינת ישראל** (12.4.2018); ע"פ 9882/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.4.2019); ע"פ 5874/00 **לזרובסקי נ' מדינת ישראל** (7.6.2001)).

91. **ובענין עדותה של ע'**, היא בעלת חשיבות רבה ולמעשה מכרעת על האירוע ברמדאן כמיוחס לנאשם בכתב האישום המתוקן. כאמור, ע' הוכרזה "עדה עוינת" לתביעה, כשניתן היה להתרשם מרצונה הברור לסייע לאביה. חרף זאת, גם בעדותה בבית המשפט הפלילה ע' את אביה, וסיפרה על אירוע הרמדאן באופן מצומצם, כך אמרה:

"מכות לא היו. מה שהיה זה שהוא דחף את אמא שלי והיא נפלה על הרצפה, היא קמה לפתוח את הדלת, הוא דחף אותה החוצה אבל היא הייתה לבושה בלי כיסוי ראש" (עמ' 47 שר' 9-10).

כלומר, מעדותה של ע' בבית המשפט, שההגנה לא טענה שיש לדחותה בחוסר אמון אלא ביקשה **להעדיף אותה על פני הודעותיה במשטרה**, עולה שאכן היה מקרה אירוע אלים ברמדאן - כפי שסיפרה המתלוננת, ובניגוד להכחשתו הגורפת של הנאשם - שבמהלכו דחף הנאשם את המתלוננת והיא נפלה ארצה וכשקמה דחף אותה שוב. כלומר, אף מבלי להידרש להודעותיה של ע' במשטרה, יש בעדותה - ולו כעדות יחידה - די כדי לקבוע שהנאשם תקף את המתלוננת, בכך שדחף אותה והיא נפלה ארצה ושוב דחף אותה.

92. אולם למעלה מזאת, מצאתי להעדיף את הודעותיה של ע' במשטרה (ת/2 ו- ת/3), מהן עולה תיאור חמור יותר של האירוע ברמדאן, המתיישב עם עדות המתלוננת, כדלקמן:

בהודעתה מליל התלונה 4.7.2018 בשעה 00:28 (בתחנת ראש העין) סיפרה (ת/2 שר' 2 ואילך):

"אני באתי היום אחרי שאבא שלי זרק אותנו מהבית היינו בבית והוא צעק לי תלכי משם [...]. אני הייתי בבית עם אחותי ואימא שלי והוא דחף את אמא היא לא נפלה ואמר לנו ללכת משם שהוא לא רוצה אותנו הוציא אותנו בלי נעליים החוצה וקילל אותנו זונות וזהו".

בהודעתה מיום 12.7.2018 בשעה 11:58 (בתחנת קדמה) סיפרה (ת/3 שר' 4 ואילך):

"ש. את אמרת שאבא דחף את אימא שלך איך דחף אותה?

ת. זה היה ברמדאן הוא תפס לה את הראש בחדר שינה שלה והתחיל לדפוק לה את הראש בארון שמה היא ברחת לסלון הוא רדף אחריה לשם ואז הוא התחיל לדחוף אותה שם בסלון על מנת להוציא אותה מהבית היא נפלה על הרצפה קמה על הרגליים חזרה והמשיך לדחוף אותה עד שהוציא אותה מהבית בלבוש מינימלי ובלי כיסוי ראש".

93. הודעתה השנייה של ע' - ת/3 מיום 12.7.2018, נגבתה ביוזמת המשטרה. מההודעה עולה שע' מסרה את דבריה בתיאור שוטף וחופשי, מבלי שהיה צורך "לדובב" אותה. כשנשאלה על האירוע בגינו מסרו את התלונה בלילה בראש העין, הסבירה מספר פעמים כי הנאשם לא דחף את אמה אלא רק צעק עליה, ודחיפתה הייתה ברמדאן (ת/3 שר' 12).

94. כלומר, ע' לא הגיעה לתחנת טייבה מיוזמתה, והיא שללה כל אלימות מצדו של הנאשם בליל הגשת התלונה, אף שברור כי האירוע היה סוער גם מבחינתה. יתרה מכך, וזה החשוב לענייננו, ע' טענה בעדותה בבית המשפט שהיא מסרה את דבריה המפלילים בהנחיית אמה, ששמה למעשה מילים בפיה. אולם, הסברה של ע' אינו הגיוני ולא משכנע. כעולה מעדותה, ביום 12.7.2018 היא התייצבה למסירת עדות נוספת לאחר שזומנה. בעת מסירת הודעתה היא מסרה את אמרתה המפלילה נגד אביה בנוגע לאירוע הרמדאן. ובתוך כך, זמן קצר לאחר גביית הודעתה, ביקשה המתלוננת לבטל את תלונתה. לכן, הסברה של ע' לפיו המתלוננת "שלחה" אותה למסור הודעה שקרית נגד הנאשם על האירוע ברמדאן, בעוד היא מבקשת לחזור בה מתלונתה, אינו סביר. ועוד תמיהה מהסברה של ע' לדבריה בהודעה מיום 12.7.2018 - אם ביקשה לכאורה להפליל את אביה, מדוע חזרה בה מעדותה על דחיפת אמה בליל התלונה!?

95. ואוסף, ע' העידה בבית המשפט כי גם בתלונה הראשונה בתחנת ראש העין אמרה המתלוננת לה ולאחותה ס' לספר שאביהן הכה אותן (עמ' 46 שר' 10). אלא שגם אמירה זו אינה הגיונית ומשכנעת, משום שהשתיים לא סיפרו זאת, ולכאורה לו מסרה העיאדה את עדותה לבקשת אמה מלכתחילה, מדוע לא סיפרה על אלימות כלפיה!?

96. מכל הטעמים לעיל, ומאחר שגביית ההודעות הוכחה, מצאתי להעדיף את אמרתה השנייה של ע' במשטרה על פני עדותה בבית המשפט כשזו משתלבת עם עדותה, בהתאם להוראת סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971, וליתן לה משקל המלא.

סיכום והכרעה

97. נתתי אמון בגרסת המתלוננת, אך מצאתי שיש לבחון אותה בזירות בשל סתירות בה ובלבול במספר פרטים שמסרה. לצד זאת, קבעתי כי עדות המתלוננת לא עומדת לבדה, אלא נתמכת בעדויות בנותיה, אשר להן נתתי

משקל נכבד. מתוך כך קבעתי כי הרקע להגשת התלונה לראשונה בליל 3.7.2018 נבע מהתנהגות הנאשם, שגירש את המתלוננת ואת הבנות מהבית בשעה מאוחרת כשהן יחפות, ולכן הן פנו למשטרה בצר להן. אשר לאירוע המיוחס לנאשם, קבעתי כי עדות המתלוננת נתמכת בעדותה של ע' הן בבית המשפט, אף שבאופן חלקי, והן בהודעותיה במשטרה שאת האחרונות מצאתי להעדיף על פני עדותה בבית המשפט.

98. מפאת הזהירות המתחייבת בהתייחס בקביעת עובדות על סמך עדות המתלוננת, אני רואה לנכון להסתמך על התיאור (הפחות בחומרתו), אך דומה, שמסרה ע' בהודעתה השנייה במשטרה (ת/3), על קרות האירוע ברמדאן, כפי שמיוחס לנאשם בכתב האישום המתוקן.

99. לפיכך אני קובעת כי הוכח שבתקופת הרמדאן בשנת 2018, תקף הנאשם את המתלוננת לאחר ויכוח שהתגלע ביניהם בכך שתפס את ראשה והטיחו בארון, המתלוננת ברחת אל הסלון והנאשם רדף אחריה ודחף אותה כדי להוציאה מהבית. המתלוננת נפלה על הרצפה, קמה והנאשם דחף אותה שוב עד שהוציא אותה מהבית בלבוש מינימלי ובלי כיסוי ראש. מיותר לומר, כי מדובר במעשים חמורים שרחוקים מסייג זוטי דברים, שממילא לא מצאתי להידרש לו מעבר לאמור.

אשר על כן, במעשים שביצע הנאשם הוא תקף את המתלוננת בהיותה בת זוגו, ומשכך אני מרשיעה אותו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, לפי סעיף 379 בנסיבות 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' אלול תשפ"ב, 06 ספטמבר 2022, במעמד הנוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד זיוה לדרמן, הנאשם וב"כ עו"ד מירי כהן.